

Magyar Péter és a lojalitás próbája

2025 augusztus 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

NEM MINDEN ARANY – A közösségi média egyik legnagyobb hazugsága, hogy vannak valós barátaim, akik velem tartanak, ha menni kell.

A baj az, hogy mi, emberek, gondolkodó, érz?, lélegz?, nagy tettekre hivatott, értékes és józanul dönteni képes

él?lények – Isten teremtményeiként a maguk nemében tökéletesnek születettek –, elestünk.

Úrrá lett rajtunk az online világ, a digitális tér, a közösségi médiumok és a mesterséges intelligencia, ami ugyan még csak gyerekcip?ben jár, de máris térdre kényszerített minket. Elfelejtettünk gondolkodni.

Úgy igazán. Akik ezt olvassák: emlékeznek még rá, milyen elmerülni egy könyvben? Egy olyan írásban, aminek az els? mondata beszippant. Mint a borostyán, ahogy lassan szövi be a ház falát, kúszik, mászik a gondolataink között, míg végül mélyzöld színe elsimít minden gondot és terhes lázálmot. Már nem is a vonaton ülünk vagy a nappaliban az olvasólámpa alatt, hanem Gárdonyi Gézával számláljuk a csillagokat Eger vára felett. Vagy épp Szindbád nyughatatlan szívét követjük, amerre csak fújja a szél a vitorlát, Baradlay Richárddal és huszársergével menetelünk Haza, nagybet?vel, a Kárpátokon át, hogy végül Iluska szerelmes szívében merüljünk el és tovább higgyünk abban: a magyar vitézek bármilyen messze is járnak, visszatérnek. Gondolkodunk. És többek leszünk azáltal, hogy elképzeljük: mi mit tettünk volna az ? helyükben? A regény, a könyv, az igazi olvasmány a szívébe, a személyiségünkbe is beépül.

Egyetlen marketinges csapatnak sem kell mérnie, hogy mennyi id?t töltöttünk el az olvasással és hány másodperc után dobtuk félre a könyvet, nincsenek reklámok és beépített impulzusfigyel?k. Mert jólesik elmerülni önmagunkban. Lassan, ráér?sen.

Az online világ éppen ezt a képességünket szorította sarokba: könnyen és gyorsan kínál megoldást túlzás nélkül bármire, elérhet?, egyszer? és egyre kevésbé kell hozzá gondolkodni. A múlt év végén például

a brit Telegraph közölt hosszú riportot arról, hogy a Z generáció tagjai gyakorlatilag már nem képesek kézzel írni, és nem is igazán használják ezt a lehet?séget, hiszen mindent a telefonon vagy billenty?zeten rögzítenek.

Olyannyira kritikus e tekintetben a helyzet, hogy a szigetországban a tizenéveseknek is folyamatosan frissíteniük kell a kézírás képességét, mert egész egyszerűen nem használják. Egyes kutatások pedig egyenesen arról írnak: néhány évtizeden belül ez a képesség már csak kevesek kiváltsága lesz, majd szép lassan teljesen elkopik a világból.

Itt tartunk most. Persze távol álljon t?lem, hogy rossznak és sátáninak min?sítsem a világ és a technika fejl?dését, hiszen sok olyan dolgot is hozott magával az online világ, ami a fejl?dést serkenti. Annyi mindent és olyan sokrét?t, hogy értelmetlen belekezdeni is a felsorolásába. Mindent átsz?tt. Például a politika és a közélet világát is, ennek az átalakulásnak pedig éppen a kell?s közepén vagyunk. És,

mivel a siker és az áttörés a digitális térben gyorsan és könnyen jön, a lájkok és a kommentek világa sokakat olyannyira beszippant, hogy megfélemedeznek a valóságról és a világról, ami körülveszi ?ket.

Például elfelejtik maguknak unos-untalan és minden alkalommal feltenni a kérdést: vajon aki a bejegyzésem alá kommentel, arccal és névvel is vállalná ugyanezt? Aki minden születésnapomon, és csakis akkor üdvözl? üzenetet ír nekem, megkérdezné t?lem azt is egyszer, hogy vagyok? Az a sok ezer ismer?s a Facebookon, aki az életem folyásán nap, mint nap tovább görget, tisztában van azzal, mi történik velem? Mik a bels? vívódásaim, miben hiszek, hol és hová tartok, hogyan változik bennem a bels? világ?

Vajon az, aki h?sként áll ki mellettem, ha a nethadsereg rám támad, a való életben is a pajzsom tudna lenni? Vajon azok, akik tele szájjal fröcsögnek és forradalmat kiáltanak a különféle politikai táborok megnyilvánulásai alatt, valóban arra húzzák majd az x-et, aki mellett éppen kardoskodnak? Valós, hús-vér emberek alkotják ezt az óriási közösséget?

Ha csak egy kicsit is jobban belegondolunk, a válasz nagyon egyszer?: nem. Hazugság, tündérpor, délibáb az egész. Azonban az átlag médiafogyasztót könnyen beszippantja ez a világ, és pillanatok alatt elhiszi a forradalmat, az armageddönt, a „most már tényleg mindenki, az utolsó szál ember is gy?löli a kormányt” hangulatot, a szemrebbelés nélküli hazugságokat bármir?l, csíp?b?l, ellen?rizetlenül. És elhiszük azt is, hogy százezer követ?, vagy ötszázezer vagy egymillió, azt jelenti, hogy ha csatába hívjuk ?ket, akkor mind a százezren, ötszázezren, egymillióan ott sorakoznak majd a szabadság semmihez sem fogható hevületével a szívébe, tette készen.

A közösségi médiának ez a legnagyobb hazugsága. Hogy vannak barátaim, valódi ismerőseim, akiket érdekel, mi van velem, és vannak követőim, akik velem tartanak, ha menni kell. A valóság azonban az, hogy a valós barátok, ismerősök és követők kizárólag azok, akikkel fizikai valóságukban tudunk találkozni.

Így eshetett meg 2022 áprilisában, hogy szinte mindenkit becsapott a közösségimédia-láz, a manipulált közvélemény-kutatások, „az utolsó kapcsolja le a villanyt” hangulat, úgy érezte a többség, hogy tényleg, mindenki, minden egyes szál ember Márki-Zay Péter mögé sorakozott fel, és a Fidesz–KDNP kormányzása véget ér. Az ország azonban narancsszínbe borult. Negyedszer, kétharmaddal.

És emlékeznek még rá, amikor Márki-Zay Péter a nagy harc után kiállt a színpadra? Amikor el kellett ismerni a vereséget, és gratulálni a győztesnek. Emlékeznek arra, kik álltak mögötte? Senki. Nem voltak lájkolók, kommentelő, szabadságharcos szívvvel bélelt internethuszárok, rács-rács, bilincs-bilincs, boldog szelfik és logós zászlók. Márki-Zay Péter mögött a családja állt. A becsület és a lojalitás próbáját egyedül ő állt ki. Szomorú, ám nagyon fontos tanulság.

Amikor annak idején a polgári körök megalakultak, a kétezres évek eleje is éppen azt mutatta meg: a csendes többség, a józan ész, a racionális magyar gondolkodás van többségben. Vannak hús-vér, gondolkodó – és ami a legfontosabb: valós – emberek, akiknek nem csak az egyén, a közösség is fontos. Őket kell most megtalálni és összegyűjteni az online térben is, mert akárhogy elutasítjuk vagy próbálunk nem tudomást venni róla, a világ megváltozott. Az egyetlen esélyünk pedig az, ha mi is változunk vele.

Az új Márki-Zay Péter most Magyar Péter. Mindenkinél jobban elhiszi azt, ami nyilvánvaló hazugság, ami talán annak köszönhető, hogy ő maga is hazugság. Szemenszedett, ócska. A választás estéjén pedig, amikor neki is ki kell majd állnia, érdemes lesz figyelni, oda tömörülnek-e majd a lájkolók,

a Nagy Ervinek, a Ruszin-Szendik, Kollár Kingák és megannyi párás tekintet? szabadságharcos, aki most még nagy szájjal és teljes mellszélességgel feszít. Kiállják-e majd a bátorság és a lojalitás próbáját? A válasz elre sejthető.

Ambrus-Jobbágyi Zsófia - www.magyar nemzet.hu

Ajánló